

[Indenrigsministeren]

har en betydelig social følelse i forhold til det problem, vi står over for, men som ønsker at fremhæve, at her bør man være klar over en række konsekvenser.

Vi har ikke voldsomt mange internationale sammenligninger at kunne drage. Det er et område, som der ikke findes mange eksempler på ude i den store verden, og det er derfor et område, hvor vi er i gang med, skal vi sige en forsøgsvis udarbejdelse af nogle ting, som efterhånden må finde deres form, også baseret lidt på de erfaringer, vi gør.

Jeg ønsker at give udtryk for, at jeg med tanken om at lukke op for en sådan mulighed selvsagt også har det ønske, at tilvejebringelsen af erstatningsmuligheder, også gennem en forsikring, ikke fører os ind i en situation som den, vi har fået beskrevet gælder i USA, hvor der i forbindelse med sundhedstjenesten, altså hospitalerne, lægerne og deres virke, tales en del om, at der er mange erstatningssager, mange retssager, og det er store penge, vi taler om, både som erstatninger og som forsikringssummer for dem, der virker. Jeg har det ønske, at vi nogenlunde kan beholde den hverdag, som vi er vant til på dette område, og det ønske tror jeg egentlig at alle deler.

Jeg vil understrege på ny, at spørgsmålet om erstatning for medicinskader har en hel del at gøre med produktansvar. Fru Tove Lindbo Larsen var selv inde på, at det forslag, som foreligger, er en side af denne sag, og understregede også de sammenhænge, som findes i forhold til EFs regler her. Jeg tror derfor ikke, at jeg behøver at føje mere til, idet fru Tove Lindbo Larsen så helt klart selv gjorde opmærksom på den side af sagen.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Ministeren sagde, at vi ikke havde mange lande at indhente oplysninger fra, men jeg vil godt lige pege på, at vi jo har vores naboland Sverige, som har haft en lovgivning på dette område siden 1975, og selvfølgelig kan vi da drage nytte af nogle af de svenske erfaringer i det arbejde, som vi skal gå i gang med.

Jeg synes også, at jeg vil sige bare et par ord om dem, der måske kan komme til at forvolde skade. Jeg tror egentlig også, det vil give – hvad skal vi sige – en vis tryghed. Det

er meget svært at udtrykke dette, for det kan så let blive misforstået, men der er jo plejepersonale, og der er læger, som ved et hændeligt uheld kommer til at volde en form for skade. Jeg mener også, det må være en vis tilfredsstillelse for dem, der jo ikke har haft noget ønske om at påføre nogen denne skade; tværtimod er det deres opgave at helbrede. Disse mennesker får dog en vis fornemmelse af, at der er en mulighed for at hjælpe patienten ud over ved et privat søgsmål, som jo er noget meget besværligt, også for patienten. Der er altså flere sider her. Jeg synes, det er vigtigt, at vi giver patienterne en retsstilling, der er tilfredsstillende, og at det er vigtigt at pege på, at der er personer, som måske også synes, at det er en god idé, at man får lavet en sådan ordning.

Indenrigsministeren (Enggaard):

For at følge fru Tove Lindbo Larsens tankegang op vil jeg nævne sammenhængen mellem erstatningspligt og forsikring. Jeg tror ikke, man skal løsrive den sammenhæng – netop af hensyn til, at det kunne påvirke dispositionerne ved en behandling.

Vi har i dag en erstatningsforpligtelse, hvis der er lavet en klar fejl, som kan påvises. Det er et meget snævert begreb, og det er det, vi ønsker at udvide. Hvis der alene var en udvidet erstatningsforpligtelse, kunne det føre til, at nogle af de behandlinger, som statistisk indebærer en lille risiko for ikke at lykkes, ikke ville blive iværksat – under hensyn til den ny afvejning, lægen i så fald måtte foretage. Det er derfor, jeg siger, at der er en tæt sammenhæng mellem erstatningsforpligtelse og muligheden for at forsikre sig, hvis ikke det skal påvirke behandlingsmønstret, og det tror jeg ingen af os ønsker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-